

Dél-dunántúli kirándulás (2009. május 9-10.)

Ez az út volt az első kétnapos magyarországi kirándulásunk, előtte 1 naposat szerveztünk csak (Boglár, Keszthely).

Célunk a magyarországi lengyel emlékhelyek fölkeresése, legyen az egy emléktábla, vagy műemlék, épület, szobor, mely kötődik valamilyen módon a lengyelekhez.

Szinte természetes volt, hogy el kell mennünk a mohácsi csata színhelyére, hiszen itt vesztették életüket 1526-ban azok a lengyel katonák, akik Érden csatlakoztak II. Lajos hadseregéhez. De ha már elmegyünk Mohácsra, akkor mást is megnézünk természetesen.

Első megállónk Szekszárd volt, ahol idegenvezető segítségével ismertük meg a város nevezetességeit, tettünk sétát a nagyon hangulatos kisvárosban, kezdve a Garay-, majd folytatva a Béla téren. Az I. Béla által alapított monostor romjait a volt vármegyeháza udvarán néztük meg, megcsodáltuk Árpád-házi királyunk szobrát, megnéztük azt a templomot, mely Közép-Európa legnagyobb egyhajós temploma. Megkóstoltuk a borkút finom nedűjét, mely természetesen nem „magától” ontotta az italt! A társaság nagy része tartalékolt is, persze számítva arra, hogy Villányban is mód lesz a borvásárlásra.

Bementünk a Babits-múzeum udvarába is, időnk nem engedte a hosszabb látogatást.

Ez az idő éppen csak arra volt elegendő, hogy kedvet kapjunk a hosszabb szekszárdi időtöltésre.

Hazánk legdélebbi Duna-parti városában, Mohácson megnéztük a Városházát a keleties hangulatot árasztó dísztermével, a Főtéren megkoszorúztuk II. Lajos szobrát, később az 1931-ben felállított Lengyel hősök emlékművénél is koszorút helyeztünk el.

Megtekintettük a bizánci stílusú, de a 20. században épült Fogadalmi templomot. Gyönyörködtünk a szimbolikus jelentőségű Három leány szobrában, mely a város három nemzetiségének (magyar, sokác, sváb) összetartozását jelképezi. Szakértő vezetővel néztük meg a Busóházat. A szentmisén imát mondtak az egyesület tagjai a hősökért.

A Mohácsi Történelmi Emlékhelyen koszorúval és gyertyagyújtással emlékeztünk az elesett magyar és lengyel katonákra.

Szálláshelyünk a Duna-Dráva Nemzeti Park területén, a Duna partján, Kölked külterületén volt. Kalandos volt a megtalálása, ugyanis egy szűk töltésen kellett haladnia a busznak, körben erdő, és csak sejtettük egyik oldalon a Dunát. Kicsit átmentünk Horvátországba is (akaraton kívül), de végül megleltük a szállásunkat. Már amennyi kilátszott belőle a rengeteg szúnyogból! Én még annyi élősködőt nem láttam, szaladtunk a busztól, hogy zárt helyen legyünk! Éppen ezért nem sikerült a szabadtéri bográcslás sem, az épületben fogyasztottuk el a gulyást.

A szálláshely valóban közösséggé kovácsolt bennünket: 6-8 személyes, pici szobákban, emeletes ágyakon (is) aludtunk. Választhattunk: a 60 éves, vagy a 70 éves utastársunk alszik az emeleten! ☺

Másnap Villány felé haladva megálltunk Bóly városában. Megpróbáltunk bemenni a Batthyány-mauzóleumba, de csak a kerítésen kívülről tudtuk megnézni a neoromán stílusú épületet. A hercegi család hajdani kastélyparkját megtekinthettük, a kastélyt kívülről nézhettük meg, ugyanis az épületben szociális intézmény működik. Véletlenül megtaláltuk a Városi Könyvtárat is, mely a Batthyány uradalmi magtárban működik.

Villányban a Bormúzeumban borkostolásban részesültünk, majd kiváló ebédet fogyasztottunk egy étteremben. Természetesen vásároltunk is a villányi borokból.

Siklóson nem maradhatott el a várlátogatás, így láthattuk, hogy a vár erősen felújításra szorul. A gótikus kápolna viszont már ekkor is gyönyörű volt! Turistacsalogató, de számomra felejthető volt a Tenkes kapitány c. filmet földéző panoptikum, viszont a kesztyűmúzeum izgalmas volt a maga egyediségében. A siklósi várban működött 1939 után egy lengyel menekülttábor, ennek emlékét egy tábla őrzi rögtön a bejárat után. Elénekeltek a lengyel és a magyar himnuszot, virágot helyeztünk el, ezzel emlékezve a katonákra és a nekik menedéket nyújtó magyarokra. Megcsodáltuk a kilátást a Villányi-hegységre, majd megállás nélkül jöttünk haza.

Ezen az úton döntöttünk úgy, hogy ezeket a túrákat hagyományá, rendszeressé tesszük. Felkeressük az emlékhelyeket, de ilyenkor mindig megnézzük az útba eső egyéb, elsősorban történelmi látnivalókat is. És így lesz kerek az egyesület programja a célkitűzéseinknek megfelelően: külföldi útjainkon a lengyel, míg hazai útjainkon a magyar kultúrát, illetve annak lengyel vonatkozásait ismerjük meg – lengyel származásúak és magyarok egyaránt.

Diósd, 2012. február 14.

B. Megyes Klára